

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Split, Put Supavla 1

Poslovni broj: 8 UsI-263/18-6
REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-U-3285-P-296-16/18-13-5

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
19-11-2018
..... dana ..... 20.....

Omot u prilogu. Primjeraka ..... Priloga .....

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu toga suda Studenku Vuleti, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje sudske zapisničarke Nataše Rogošić, u upravnom sporu tužitelja Josipe Rimac, državne tajnice u Ministarstvu uprave, zastupane po opunomoćeniku Željku Gulišiji, odvjetniku iz Splita, Hrvatske mornarice 1g/1, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ul. Kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, nakon neposredne i javne rasprave zaključene 26. listopada 2018. godine, u prisutnosti zamjenika opunomoćenika tužiteljice i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 05. studenog 2018. godine,

presudio je

1. Poništava se Odluka tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, broj:711-I-589-P-296-16/18-08-8 od 13. travnja 2018. godine.
2. Obustavlja se postupak za odlučivanje o sukobu interesa pokrenut protiv tužiteljice u kojem je donesena osporena odluka broj:711-I-589-P-296-16/18-08-8 od 13. travnja 2018. godine.
3. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude isplati tužiteljici iznos od 5.000,00 kuna na ime troškova upravnog spora.

Obrazloženje

U pravovremenoj tužbi kojom je pokrenut upravni spor protiv odluke tuženika, broj: 711-I-589-P-296-16/18-08 od 13. travnja 2018. godine, tužiteljica osporava zakonitost odluke, te je u bitnom navela: da je tuženik počinio bitnu procesnu povredu jer je iz Odluke o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa broj: 711-I-878-P-296-16/17-05-8 od 14. lipnja 2017. godine, kao i iz osporene odluke razvidno da je tuženik zaprimio anonimnu prijavu nakon koje je pokrenuo postupak protiv tužiteljice, čime je prekršio odredbu članka 39. Zakona o sprečavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11,12/12,126/12,48/13. i 57/15, u daljnjem tekstu: ZSSI-a), jer je postupao temeljem anonimne prijave a navedenom

odredbom je propisano da Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa postupak može pokrenuti samo povodom neanonimne, vjerodostojne i osnovane prijave kao jednog od načina ili u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa kao drugog načina pokretanja postupka; da je osporenom odlukom kojom je odlučeno da je tužiteljica počinila povredu iz članka 27. ZSSI-a, počinjena povreda pravila postupka jer je sam dispozitiv Odluke proturječan sam sebi kao i obrazloženju Odluke i to u mjeri da se ne može zaključiti kojom konkretnom radnjom ili propustom je tužiteljica povrijedila članak 27. u vezi sa člancima 8. i 9. ZSSI-a; da prema tuženiku proizlazi da je tužiteljica počinila povredu članka 27. ZSSI-a u vezi sa člancima 8. i 9. ZSSI-a, jer je propustila da po pisanom pozivu Povjerenstvu obrazloži nesklad, odnosno priloži odgovarajuće dokaze potrebne za usklađivanje prijavljene imovine s imovinom utvrđenom u postupku redovite prijave; da tuženik na stranici 2. Odluke navodi da nije prihvatio obrazloženje koje je tužiteljica dala sukladno Zaključku od 20. listopada 2016. godine, u cilju dostave očitovanja, zajedno s potrebnim dokazima u kojima će pojasniti utvrđeni nesklad, a da zatim na stranici 7. Odluke navodi da tužiteljica nije dala valjano obrazloženje, iz čega proizlazi da tužiteljica nije uopće postupila po pisanom pozivu, a što nije točno; da je tuženik u obrazloženju osporene Odluke naveo da u konkretnom slučaju nije riječ o prikrivanju podataka o imovini tužiteljice kao dužnosnice, već da je riječ o pogrešnom načinu prikaza podataka o nekretnini u vlasništvu supruga tužiteljice zbog pogrešnog tumačenja značenja etažnog vlasništva; da tuženik smatra da je u izvješću o imovinskom stanju, ispravnim prikazivanjem svake etaže kao zasebne nekretnine, trebalo za svaki etažni dio navesti procijenjenu tržišnu vrijednost tog dijela nekretnine. Navodi da ju je tuženik mogao sankcionirati samo da je utvrdio da je ona propustila ispuniti karticu o imovinskom stanju ili da je namjerno dala lažne podatke, a što ona nije napravila, već da je u svojim očitovanjima i pisanim podnescima navela sve podatke i obrazloženja koje je smatrala relevantnim za pokrenuti postupak, pokazujući pritom visok stupanj volje za suradnju sa tuženikom; da je tuženik prekoračio granice danih ovlasti pozivajući se na odredbe Zakona o vlasništvu, obzirom da odredbe istog Zakona same po sebi ne mogu biti neposredno primjenjivane u slučaju prikazivanja imovinskog stanja. Ističe da nije bila dužna tumačiti zakonske odredbe značenja etažnog vlasništva kako bi uskladila svoju imovinsku karticu na način kako je zamislio tuženik, koji navedeni način razmišljanja i tumačenja propisa nije koristio kod drugih dužnosnika. Slijedom navedenog, da tuženik nije bio ovlašten tumačiti niti primjenjivati kod ispunjavanja imovinskih kartica, odredbe Zakona o vlasništvu; da se u konkretnom slučaju radi o pretjeranom formalizmu tuženika; da je Ustavni sud Republike Hrvatske i Europski sud za ljudska prava u više svojih odluka odnosno presuda sankcionirao pretjerani formalizam; da je suprug tužiteljice predmetnu nekretninu koju je ona kao dužnosnik navela u izvješću, dobio ugovorom o darovanju od Republike Hrvatske, Ministarstva regionalnog razvoja, kao branitelj Domovinskog rata i to 26. studenog 2009. godine tj. prije nego je tužiteljica postala dužnosnica; da istu nekretninu suprug tužiteljice ima u vlasništvu i nakon što je tužiteljica prestala biti dužnosnica odnosno nakon što je imenovana državnom tajnicom, a da se u statusu nekretnine ništa nije promijenilo za vrijeme trajanja dužnosničkog mandata tužiteljice; da je u očitovanjima dostavljenim tuženiku obrazložila razloge zbog kojim nije posebno navela etažirane dijelove kuće; da etažirane dijelove kuće nije navela iz slijedećih razloga: - što obrazac izvješća nije omogućavao unošenje etažnih dijelova, posebno kad se radi o imovini supruga; - što je bila uvjerenja kako je dovoljno navesti čest. zgrade i vrijednost nekretnine koja je procijenjena od strane Porezne uprave, odnosno da je vrijednost prikazanu u izvješću u iznosu od 994.110,00 kuna preuzela iz rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Šibenik od 28. travnja 2010. godine; - što je kod procjene tržišne vrijednosti predmetne nekretnine od strane Porezne uprave isto tijelo pri procjeni imalo podatke o etažiranju nekretnine tj. da se radi o etažiranoj nekretnini, pa da s obzirom na navedeno, da je procjenu Porezne uprave smatrala

najmjerodavnijom, te prema istom i ispunila izvješće o imovini; - što se radi o kući koja predstavlja funkcionalnu cjelinu bez obzira na etažiranje; da je za utvrđenje imovinskog stanja dužnosnika ustvari bitna vrijednost nekretnine; da je po mišljenju tuženika u izvješću trebalo navesti posebnu tržišnu vrijednost za svaki etažni dio kuće, a da je tužiteljica poklonila vjeru procjeni koju je napravila Porezna uprava, procijenivši istu nekretninu kao cjelinu (kuću) a ne kao posebne etažne dijelove, (stanove), iako je u vrijeme procjene Porezna uprava imala podatak da je nekretnina etažirana, a da bi bilo logično da je u opisanoj situaciji Porezna uprava procjenu vršila po pojedinim etažama da je smatrala da će ukupna vrijednost kuće biti veća, jer ne bi radila procjenu na štetu Republike Hrvatske; da je očito u konkretnom slučaju Porezna uprava smatrala da u konkretnom slučaju obzirom na sredinu kao što je Knin gdje se rijetko vrši promet nekretnina u obiteljskim kućama jer potražnja posebnih (etažnih dijelova) stanova u privatnim kućama u Kninu ne postoji i da bi shodno tome vrijednost pojedinih etažnih dijelova bila manja nego da se procijeni vrijednost pripadajućeg dijela kuće kao cjeline; da je tuženik postupajući u dobroj vjeri mogao od Porezne uprave zatražiti mišljenje o razlozima zašto nije vršena procjena pojedinih etažnih dijelova već kuće kao cjeline. Tužiteljica ukazuje da iako se radi o etažnim dijelovima koji prema Zakonu čine zasebnu cjelinu i mogu biti u pravnom prometu, da u stvarnosti se radi o povezanim dijelovima kuće od kojih svaki nije samostalno u funkciji, obzirom da je u prizemlju kuće prostor sa ostavom, a da se u jedan stan prolazi kroz drugi stan, pa da s obzirom na navedeno unatoč formalno izvršenom etažiranju, za nju predmetni dio kuće sa okućnicom predstavlja cjelinu i da kao takva sigurno ima veću tržišnu vrijednost od zbroja vrijednosti pojedinih etaža, a na što upućuje i sama procjena od Porezne uprave, kojom je vršena procjena pripadajućeg dijela kuće kao cjeline a ne po etažama. Tužbenim zahtjevom predloženo je poništenje osporene odluke od 13. travnja 2018. godine, kao i poništenje Odluke o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa od 14. lipnja 2017. godine.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojoj u cijelosti osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, te je u bitnom ostao kod navoda iz obrazloženja osporavane odluke. U odgovoru na tužbu tuženik je predložio da se tužbeni zahtjev odbije.

Osporenim Odlukom u točki I. utvrđeno je da je propustom, da po pisanom pozivu Povjerenstva obrazloži nesklad, odnosno priloži odgovarajuće dokaze potrebne za usklađivanje prijavljene imovine u izvješću o imovinskom stanju dužnosnika podnesenom 16. siječnja 2016. godine povodom stupanja na dužnost zastupnice u Hrvatskom saboru, s imovinom utvrđenom u postupku redovite provjere, i to u odnosu na podatke o nekretnini k.č.br.1170, k.o. Kninsko polje, zk.ul.2021, tužiteljica počinila povredu članka 27. ZSSI-a, u vezi s člankom 8. i 9. ZSSI-a.

Točkom II. je odlučeno da za povredu ZSSI-a, opisanu pod točkom I. izreke iste Odluke, dužnosnici Josipi Rimac (tužiteljici) se izriče sankcija iz članka 42. stavak 1. podstavak 2. ZSSI-a, obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 4.000,00 kn, koja će trajati 2 mjeseca te da će se izvršiti u 2 jednaka uzastopna mjesečna obroka, svaki u pojedinačnom mjesečnom iznosu od 2.000,00 kn.

Na ročištu održanom dana 26. listopada 2018. godine pristupio je zamjenik opunomoćenika tužiteljice dok nije pristupio tuženik iako je isti uredno pozvan a izostanak nije opravdao, pa kako nije bilo razloga za odgodu sud je održao ročište u odsutnosti uredno pozvanog tuženika. Opunomoćenik tužiteljice je iskazao da u svemu ostaje kod sadržaja tužbe i tužbenog zahtjeva. Popisao je trošak upravnog spora na način da je zatražio trošak sastava tužbe i pristupa na ročište, za svako radnju u iznosu od 2.500,00 kuna (250 bodova po Odvj. tarifi).

U dokaznom postupku čitana je tužba, osporena Odluka tuženika od 13. travnja 2018. godine, odgovor na tužbu, te se pregledao cjelokupni sudski spis i spis tuženog tijela dostavljen uz odgovor na tužbu.

Ocjenom svih dokaza zajedno i svakog dokaza posebno, a na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, ovaj sud smatra da tužbeni zahtjev koji se odnosi na poništenje osporene odluke od 13. travnja 2018. godine je osnovan.

Predmet ovog upravnog spora je ocjena zakonitosti osporene odluke, odnosno da li je tužiteljica podnošenjem izvješća o imovinskom stanju dužnosnika od dana 16. siječnja 2016. godine, povodom stupanja na dužnost zastupnice u Hrvatskom saboru, obzirom na naknadno utvrđeno u postupku redovite provjere, a u odnosu na nekretninu k.č.br.1170, k.o. Kninsko polje, zk.ul.2021, počinila povredu članka 27. ZSSI-a, u vezi s čl. 8. i 9.ZSSI-a.

Među strankama je sporno da li je tuženik bio ovlašten da u konkretnom slučaju neposredno primjenjuje odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima koje se odnose na etažno vlasništvo i da li je tužiteljica kod podnošenja izvješća o imovinskom stanju isto izvješće trebala sačiniti prema odredbama istog Zakon koji se odnose na etažno vlasništvo tj. da li je bila obvezna da predmetni dio kuće koja je etažirana prikaže po etažama, te za svaki etažni dio navede procijenjenu tržišnu vrijednost.

Člankom 3. stavak 1. ZSSI-a je propisano tko se smatra dužnosnikom, pa je tako podstavkom 3. istog članka određeno da su zastupnici u Hrvatskom saboru dužnosnici u smislu odredbi istog Zakona.

Kako je tužiteljica obnašala dužnost zastupnice u 7. i 8. sazivu Hrvatskog sabora do 14. listopada 2016. godine bila je u obvezi postupati sukladno odredbama ZSSI-a.

Isto tako sukladno članku 3. stavak 1. podstavak 6. ZSSI-a propisano je da su zamjenici ministara dužnosnici u smislu ZSSI-a. S obzirom da je odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o sustavu državne uprave („Narodne novine“, broj: 93/16) izvršena izmjena riječi „zamjenik ministra“ u „državni tajnik“, Povjerenstvo je Zaključkom broj: 711-I-1781-IK-1533/16-01-1 donesenim na sjednici Povjerenstva dana 17. studenog 2016. godine utvrdilo da su državni tajnici dužnosnici u smislu članka 3. stavak 1. podstavak 6. ZSSI-a, stoga tužiteljica je povodom obnašanja dužnosti državne tajnice u Ministarstvu uprave, obvezna postupati sukladno odredbama ZSSI-a.

Člankom 8. stavak 1. ZSSI-a propisana je obveza dužnosnika da u roku od 30 dana od dana stupanja na dužnost podnesu Povjerenstvu izvješće s podacima o dužnosti koju obavljaju profesionalno ili neprofesionalno, o ostalim dužnostima koje obnašaju, odnosno djelatnostima koje obavljaju, o djelatnostima koju su obavljali neposredno prije stupanja na dužnost i s podacima o svojoj imovini te imovini svoga bračnog ili izvanbračnog druga i malodobne djece, sa stanjem na taj dan. Stavkom 3. istog članka propisano je da su dužnosnici koji su ponovno izabrani ili imenovani na istu dužnost, bez obzira obnašaju li dužnost profesionalno ili neprofesionalno, obvezni u roku od 30 dana od dana stupanja na dužnost, na početku novog mandata, podnijeti izvješće Povjerenstvu o svojoj imovini te imovini bračnog ili izvanbračnog druga i malodobne djece sa stanjem na taj dan.

Člankom 9. ZSSI-a propisano je da su dužnosnici u izvješću o imovinskom stanju dužnosnika dužni unijeti podatke o načinu stjecanja imovine i izvorima sredstava kojima je kupljena pokretna i nepokretna imovina koju su dužni prijaviti. Dužnosnici su dužni istinito i potpuno odgovoriti na pitanja o imovini, izvorima sredstava i načinu njezina stjecanja, a koja se odnose na njega te osobe o čijem je imovinskom stanju dužnosnik obavezan izvijestiti.

Člankom 21. stavak 1. ZSSI-a je propisano da Povjerenstvo vrši provjeru podataka iz podnesenih izvješća o imovinskom stanju dužnosnika. Člankom 22. istog Zakona je propisano da provjera podataka iz podnesenih izvješća o imovinskom stanju može biti prethodna (administrativna) i redovita provjera.

Člankom 24. stavak 2. ZSSI- a je propisano da Povjerenstvo za svako podneseno izvješće o imovinskom stanju dužnosnika provodi redovitu provjeru podataka. Redovita provjera obavlja se prikupljanjem, razmjenom podataka i usporedbom prijavljenih podataka o

imovini iz podnesenih izvješća o imovinskom stanju dužnosnika s prijavljenim podacima od Porezne uprave i drugih nadležnih tijela Republike Hrvatske.

Člankom 26. ZSSI-a je propisano da će Povjerenstvo bez odgađanja zatražiti od dužnosnika pisano očitovanje s posebnim dokazima ukoliko prilikom provjere podataka utvrdi nesklad, odnosno nerazmjer između prijavljene imovine iz podnesenog izvješća iz članka 8. i 9. ZSSI-a i stanja imovine dužnosnika kako proizlazi iz pribavljenih podataka od nadležnih tijela. Ukoliko dužnosnik ne dostavi pisano očitovanje u roku od 15 dana ili ne priloži odgovarajuće dokaze potrebne za usklađivanje prijavljene imovine s utvrđenom imovinom u postupku provjere s pribavljenim podacima o imovini dužnosnika, Povjerenstvo će na temelju članka 27. ZSSI-a protiv dužnosnika pokrenuti postupak zbog kršenja odredbi iz članka 8. i 9. ZSSI-a te će o istom obavijestiti nadležna državna tijela.

Prema stanju spisa proizlazi: da je suprugu tužiteljice, Danijelu Rimac, Ugovorom o darovanju nekretnine od 26. studenog 2009. godine, Ministarstvo regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva Republike Hrvatske, sukladno Zakonu o područjima posebne državne skrbi (Narodne novine, broj: 86/08), darovalo dio u kući-zgradi izgrađenoj na k. čest.1170 k.o. Kninsko Polje (zgr.-dvorište-kuća-garaža-garaža i kotlovnica ukupne površine 594 m²), od čega je dvorište površine 406 m², kuća površine 144 m², garaža površine 14 m², garaža površine 20 m² i kotlovnica 10 m², koju kuću u naravi čine četiri etaže, na način da je navedenim Ugovorom o darovanju nekretnina suprugu tužiteljice darovane tri etaže (posebna dijela-stana, ukupne površine za sve tri etaže ukupno 200/293 m²), prema grafičkom prikazu i površini pojedinih posebnih dijelova kako je prikazano na elaboratu o etažiranju, dok je četvrta etaža (posebni dio-stan), površine 93/293 m² u vlasništvu sasvim treće osobe.

Nadalje proizlazi da je predmetna zgrada-obiteljska kuća u Kninu prethodno bila u vlasništvu fizičkih osoba iz Knina, a da je Republika Hrvatska nakon što je stekla vlasništvo iste kuće, izvršila etažiranje kuće i to temeljem elaborata o etažiranju br. 01/05 izrađenog od Majering d.o.o. Tribunj, u kolovozu 2005. godine, iz čega proizlazi da je Republika Hrvatska etažiranje predmetne obiteljske kuće izvršila kako bi mogla u daljnjem tijeku raspolagati sa dijelovima kuće, odnosno pojedinim etažama (posebnim dijelovima-stanovima), što znači da je etažiranje kuće izvršeno prije nego je dio kuće darovan suprugu tužiteljice.

S obzirom na provedeno etažiranje, a temeljem označenog Ugovora o darovanju nekretnine u zemljišnoj knjizi proveden je upis vlasništva posebnih dijelova, uz zabilježbu zabrane otuđenja i opterećenja za vrijeme od deset godina od dana sklapanja predmetnog ugovora.

Predmetni ugovor o darovanju nekretnine od 26. studenog 2009. godine bio je podvrgnut kontroli od strane Općinskog državnog odvjetništva u Kninu, koje je dana 21. siječnja 2010. godine pod brojem: M-DO-1/2010. dalo mišljenje da je navedeni ugovor o darovanju nekretnine pravno valjan. Međutim, navedeno i nije predmet ovog upravnog spora.

U postupku naplate poreza na promet nekretnina po označenom ugovoru o darovanju, Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Šibenik, Ispostava Knin je poreznim rješenjem, Klasa UP/I: 410-20/2010-002/00061, Urbroj: 513-007-15-02/2010-003 od 28. travnja 2010. godine utvrdila procjenom tržišnu vrijednost darovane nekretnine (poreznu osnovicu) u iznosu od 994.110,00 kuna, te stopom od 5% utvrdila porez na promet nekretnina u iznosu od 49.705,50 kuna. Istodobno istim rješenjem je utvrđeno da se porezni obveznik Danijel Rimac, iz Knina, Meštrovićeva 10, suprug tužiteljice, oslobađa od plaćanja utvrđenog iznosa poreza na promet nekretnina, sukladno članku 21. stavak 2. Zakona o područjima posebne državne skrbi (obzirom da ima prebivalište u Kninu tj. na području posebne državne skrbi).

Iz označenog rješenja proizlazi da je porezno tijelo predmetnu nekretninu procijenilo po svojoj naravi tj. kako u stvarnosti izgleda, odnosno kako se kuća koristi, odnosno

procijenjena je obzirom na dijelove i to po cjelinama kao podrum, prizemlje i prvi kat kuće, dvorište, garaža, drvarnica i kotlovnica, dakle, porezno tijelo je tržišnu vrijednost utvrdilo za pripadajući dio kuće koji je darovan, a nije utvrđivalo tržišnu vrijednost pojedinih etaža (posebnih dijelova-stanova). S obzirom na navedeno zaključiti je da je porezno tijelo razlog za ovakav način procjene temeljilo na stvarnim razlozima i da se predmetni dio kuće koristi kao obiteljska kuća, kao cjelina bez obzira na izvršeno etažiranje i da s obzirom na lokaciju (da je smještena u Kninu) i na potražnju za etažnim dijelovima smještenim u obiteljskim kućama u Kninu, tržišna vrijednost svih etaža-posebnih dijelova ne bi bila veća od ovako procijenjene kuće.

Prema izreci osporene odluke proizlazi da se tužiteljica tereti da je po pisanom pozivu tuženika propustila obrazložiti nesklad odnosno priložiti dokaze potrebne za usklađivanje prijavljene imovine u izvješću o svom imovinskom stanju kao dužnosnika, podnijetom 16. siječnja 2016. godine, a koji se odnose na podatke o predmetnoj nekretnini (kući), čime da je počinila povredu iz članka 27. ZSSI- a i vezi s člankom 8. i 9. ZSSI-a, što upućuje da se tužiteljica nije očitovala po pisanom pozivu tuženika vezano za način prikazivanja predmetne nekretnine, što nije točno. Iz obrazloženja osporene odluke proizlazi da bi se povreda propisa odnosila na način na koji je popunila obrazac izvješće o imovinskom stanju, odnosno što pripadajući dio kuće u izvješću nije prikazala kao etažne dijelove, već kao kuću sa okućnicom. Dakle, u obrazloženju odluke tuženik u odnosu na izreku odluke navodi drugu kvalifikaciju propusta kojeg bi tužiteljica počinila, na način da navodi da tužiteljica u svom očitovanju nije dala valjano obrazloženje kojim bi opravdala nesklad između podataka navedenih u izvješću o imovinskom stanju i stanja imovine utvrđene redovitom provjerom od strane tuženika. Prema članku 27. ZSSI-a ukoliko dužnosnik u roku od 15 dana ne dostavi pisano očitovanje vezano za prijavljenu imovinu povjerenstvo će protiv dužnosnika pokrenuti postupak zbog kršenja odredbi članka 8. i 9. ZSSI-a. Stoga, kako je tužiteljica po pisanom pozivu tuženika istom dostavila pisano očitovanje sa objašnjenjem i razlozima prikazivanja imovine-predmetne kuće na način kao u izvješću, nije jasno za što se tužiteljica tereti.

Smisao odredbi ZSSI-a je među ostalim utvrđena obveza dužnosnicima da pri stupanju na dužnost kao i po prestanku dužnosti Povjerenstvu podnose izvješće o imovinskom stanju, u kojem dužnosnik treba navesti podatke o pokretninama, nekretninama, štednji dužnosnika, kao i njegovog bračnog i izvanbračni druga, te malodobne djece, da navede izvore za stjecanje imovine, kao i sve prihode i obveze-rashode, kako bi se po prestanku dužnosničkog mandata na transparentan način moglo utvrditi da li postoji nesklad u imovini dužnosnika obzirom na prihode i rashode dužnosnika za vrijeme trajanja dužnosti.

Prema stavu tuženika iznesenom u odgovoru na tužbu (str. 6.) tužiteljica je trebala predmetnu obiteljsku kuću prikazati po etažama, te iskazati tržišnu vrijednost pojedinih etaža na način da nije bila u obvezi utvrđivati točan podatak o tržišnoj vrijednosti u okvirima prosječne cijene. Sud smatra da je sa stanovišta transparentnosti prikazivanja imovine državnih dužnosnika, kao i mogućnosti zainteresirane javnosti da bude upoznata sa podacima o imovini dužnosnika, u konkretnoj situaciji kada ni za tuženika nije sporna površina predmetne obiteljske kuće, što znači ukupna površina svih etaža u kući, je relevantniji podatak o tržišnoj vrijednosti predmetne kuće kako ga je tužiteljica prikazala u izvješću, obzirom da se radi o egzaktnom podatku utemeljenom na procjeni nadležnog državnog tijela (Porezne uprave), jer da je tužiteljica slobodno iskazivala tržišnu vrijednost kuće upitno je da li bi bila iskazana u iznosu kako je procijenila Porezna uprava. Svakako, uz podatak koje nekretnine je dužnosnik ili članovi njegove obitelji vlasnik dominantan interes javnosti je da zna kolika je vrijednost imovine-nekretnina u vlasništvu dužnosnika i članova njegove obitelji, radi čega se podaci o imovini dužnosnika i objavljuju, a što je sve među ostalim smisao ZSSI-a, tj. da uz Povjerenstvo kao tijelo nadležno za provedbu ZSSI-a, i javnost bude upoznata kolika je vrijednost nekretnina koje oni i članovi njihovih obitelji imaju u vlasništvu, te na taj način

kroz ovaj segment prati rad dužnosnika, stjecanje imovine u odnosu na prihode, a sve s ciljem da dužnosnik po prestanka dužnosti može dati valjano obrazloženje i dokaze ako se radi o povećanju vrijednosti imovine.

U konkretnom slučaju prijavljivanja imovine od strane tužiteljice kao dužnosnice nije sporan opseg imovine, odnosno površina predmetne nekretnine-kuće, obzirom da je tužiteljica nakon početne manje omaške u popunjavanju izvješća o imovinskom stanju, od nekoliko m², isto otklonila ispravivši omašku u pisanju, slijedom čega proizlazi da je tužiteljica točno prikazala površinu predmetne kuće koji joj pripada. Razliku od nekoliko m² u površini kuće, nakon danog očitovanja od tužiteljice, tuženik je ocijenio kao omašku u pisanju-popunjavanju obrasca izvješća o imovinskom stanju, što je tuženik naveo u osporenoj odluci (strana 7. Odluke).

Površina predmetne kuće nije se mijenjala od vremena kada je darovana suprugu tužiteljice, nije došlo do povećanja imovine (nekretnina) što ni tuženik ne spori.

Također tuženiku nije sporna ni vrijednost predmetnog dijela kuće kako je tužiteljica prikazala u izvješću o imovinskom stanju, obzirom da je u istom izvješću prikazala vrijednost nekretnine kako je procijenjen od strane Porezne uprave, obzirom da je vrijednost prikazanu u izvješću u iznosu od 994.110,00 kuna preuzela iz rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Šibenik od 28. travnja 2010. godine, koja je u postupku utvrđivanja vrijednosti predmetne nekretnine radi plaćanja poreza na promet po predmetnom ugovoru o darovanju nekretnine, procjenom utvrdila vrijednost pripadajuće kuće kao cjeline, te nije procjenjivala vrijednost pojedinih etaža, iako je Porezna uprava bila upoznata da je predmetna kuća etažirana. S obzirom na navedeno logično je u opisanoj situaciji da je Porezna uprava cijenila da je vrijednost predmetne kuće veća ne bi bila veća kada bi se procjenjivala vrijednost pojedinih etažnih dijelova kuće.

S obzirom na iznijeto u stvari se i ne radi o neskladu imovine u smislu članka 26. ZSSI-a, obzirom da ni za tuženika nije sporna ukupna površina predmetne nekretnine (kuće o kojoj je riječ), te da isto tako ni za tuženika nije sporna tržišna vrijednost kako je prikazana u izvješću o imovinskom stanju, već da se samo radi o načinu prikazivanja-popunjavanja obrasca izvješća o imovinskom stanju.

Nije sporno da ne prikazivanjem u izvješću o imovinskom stanju pojedinih etažnih dijelova kuće već pripadajuće kuće kao cjeline, tužiteljica nije imala namjeru da prikriva podatke o imovini. Tuženik ukazuje da se radi o pogrešnom načinu prikazivanja podataka o predmetnoj nekretnini.

Vezano za stav tuženika temeljen na odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, da je tužiteljica u obrascu izvješća o imovinskom stanju kod prikazivanja nekretnina, predmetnu obiteljsku kuću trebala prikazati po etažama te iskazati tržišnu vrijednost pojedinih etaža, Sud smatra da odredbe navedenog Zakona, *kao opći propis*, tuženik nije trebao neposredno primijeniti, a time i nametati obvezu tužiteljici da predmetnu kuću prikazuje po etažama, ovo iz razloga što ZSSI-a, kao *lex specialis* u svojim odredbama nije regulirao na koji se način dužnosnici prikazuju nekretnine u izvješću o imovinskom stanju tj. da se nekretnine u izvješću trebaju prikazati po etažama. Navedeno nije regulirano i drugim podzakonskim-provedbenim aktima navedenog Zakona, niti tuženik uporište za navedeni stav opravdava već zauzetom praksom tuženika.

U opisanoj situaciji tužiteljica je popunjavajući obrazac Izvješća o svom imovinskom stanju, postupajući u dobroj vjeri, kuću u Kninu koju koristi kao obiteljsku kuću, prikazala kao cjelinu, bez prikazanih etažnih dijelova. Kod navedenog nije zanemariv navod tužiteljice, koji nije otklonjen u postupku, da predmetna kuća iako je etažirana za nju predstavlja jedinstvenu cjelinu, obzirom da se pri korištenju neke od etaža prolazi kroz druge etaže, što smisao etažiranja u odnosu na način korištenja kuće od strane tužiteljice čini upitnim, budući da ona kuću koristi kao cjelinu, te ju je tako i prikazala u Izvješću.

Stoga, u opisanoj situaciji tuženikovo inzistiranje da je u obrascu izvješća o imovinskom stanju, tužiteljica predmetnu kuću u Kninu trebala prikazati po etažama, Sud ocjenjuje kao pretjerani formalizam, što proizlazi i iz ustaljene recentne prakse Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Naime, u prilog iznijetome ide i pravno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske, kojeg je taj sud izrazio u odluci poslovni broj U-III-5989/2013 od 9. veljače 2016. (*dostupna na: www.usud.hr*). Tada je on upozorio na pretjerani formalizam koji opterećuje rad nadležnih tijela državne i javne uprave, kad odlučuju o pravima i obvezama stranaka u upravnim postupcima. Upozorio je i da u situaciji kad je mjerodavan jedan zakon, ali združeni učinci toga i nekoga drugog ili više drugih zakona izravno utječu na zakonska prava ili obveze stranaka, onda su nadležna tijela, uključujući sudove, bez iznimke dužni tumačiti sve te mjerodavne propise u njihovoj ukupnosti, polazeći od združenih učinaka koji one proizvode za stranku u svjetlu osobitih okolnosti konkretnoga slučaja, stalno imajući na umu da njihove odluke ne smiju dovoditi do nerazumnog i objektivno neopravdanoga ishoda za stranku, a ponajmanje ne smiju kršiti njihova ustavna prava ili objektivne vrijednosti hrvatskoga ustavnog poretka.

Ustavni sud je također u svojoj odluci poslovni broj U-III-1941/11 od 14. veljače 2013. istaknuo da se svi propisi i akti kojima se pojedincima daju prava ili nameću obveze ne smiju tumačiti neživotno i arbitrarno već tako da u skladu s njihovim ciljem i svrhom omoguće stvarnu i djelotvornu zaštitu ustavnih prava pojedinaca u skladu sa specifičnim okolnostima svakog pojedinog predmeta. A ako se pojave dvojbe u vezi sa tumačenjem određene zakonske odredbe odnosno međusobnih odnosa dvaju (ili više) zakona koje uređuju istu materiju nadležna tijela su dužna te odredbe tumačiti u koristi ovlaštenika prava te mu doista omogućiti njihovo ostvarivanje (*isti sud je to zaključio u odluci poslovni broj U-III-2025/10 od 26. rujna 2012., dostupna na: www.usud.hr*)

Tužbeni zahtjev kojim se traži poništenje odluke o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa, nije razmatran obzirom da se radi o procesnoj odluci, koja se ne može osporavati u upravnom sporu, budući se radi samo o odluci kojom je pokrenut postupak u kojem je donijeta predmetna osporena odluka, o čemu je sud odlučio ovom presudom.

Kumulativne pretpostavke da bi se pojedini predmet smatrao upravnom stvari podrazumijevaju: 1. odlučivanje od javnopravnog tijela, 2. odlučivanje u upravnom postupku, 3. odlučivanje o pravima, obvezama ili pravnim interesima fizičkih ili pravnih osoba ili drugih stranaka i 4. neposredna primjena zakona, drugih propisa ili općih akata kojima je uređeno pojedino upravno područje. Slijedom toga, ali i tumačeći odredbe članka 2. stavka 1. ZUP-a i članka 2. stavka 1. i članka 3. stavka 1. točke 1. ZUS-a zasebno ali i u njihovoj ukupnosti, ali i dovodeći ih u vezu s ranije odredbom ZSSI-a te posebno cijeneći da elementi pojma pojedinačne odluke, ali i postupanja javnopravnoga tijela nužno pretpostavljaju kumulativno određenoga nosioca, autoritativnost, pravno djelovanje, konkretnost i da se takva odluka donosi, odnosno postupanje provodi u nekoj upravnoj stvari, sud smatra da se odlukom o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa protiv tužiteljice ne odlučuje o kakvom pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u postupku. Dakle, taj akt tuženika, u formalnom i sadržajnom smislu, ne može se podvesti pod pojedinačnu odluku ili postupanje javnopravnog tijela, kojima bi se odlučilo, odnosno kojim bi bilo povrijeđeno neko pravo, obveza ili pravni interes stranke. Drukčije izneseno, ZSSI-a ne predviđa samostalnu i upravno-sudsku zaštitu u odnosu na pojedine stadije postupka ispitivanja postojanja sukoba interesa, već u odnosu na konačnu odluku kojom se utvrđuje da sukob interesa postoji ili ne.

Isto tako prigovori tužiteljice koji se odnose na formalne nedostatke u postupanju tuženika nisu razmatrani obzirom na ocjenu Suda da tužiteljica nije povrijedila meritum odredbi ZSSI-a.

Stoga, a kako osporena odluka nije zakonita, valjalo je, odlučujući u granicama tužbenog zahtjeva, na temelju odredbe članka 58. stavka 1., u vezi s člankom 31. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u daljnjem tekstu: ZUS), s obzirom na prirodu konkretne upravne stvari i s obzirom na to da predmet nije vraćen na ponovni postupak, poništiti osporenu odluku tuženika od 13. travnja 2018. godine te odgovarajućom primjenom odredbe članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09, dalje: ZUP-a), koji se primjenjuje u konkretnom upravnoj stvari, sam riješiti upravnu stvar, odnosno obustaviti postupak, odnosno presuditi kao pod točkama 1. do 2. izreke.

U odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora navesti je sljedeće. Člankom 79. stavak 1. ZUS-a, propisano je da troškove spora čine opravdani izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu spora. Prema stavku 4. istog članka, stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora.

Kako je presudom tužbeni zahtjev tužiteljice usvojen tj. tužiteljica je uspjela o u ovom upravnom sporu, to je osnovano temeljem članka 79. st. 4. ZUS-a, tužiteljici priznat trošak upravnog spora koji se odnosi na sastav tužbe i prisustvovanje ročištu od 26. listopada 2018. godine, jer su zatraženi troškovi za svaku od navedenih radnji ocijenjeni opravdanim troškovima, slijedom čega mu je za svaku radnju priznat trošak od po 2.500,00 (250 bodova), odnosno ukupno 5.000,00 kuna, kako je tužiteljica zatražila, a sve sukladno članku 79. stavu 2. ZUS-a, obzirom da se vrijednost predmeta spora smatra neprocjenjivom.

U Splitu, 05. studenog 2018. godine

S U D A C

Studenko Vuleta, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba, u roku 15 dana od dana primitka pisanog otppravka iste, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, putem ovog suda pisano, za Visoki upravni sud Republike Hrvatske (čl. 66. st. 1. ZUS-a). Žalba odgađa izvršenje presude (čl.66.st.5 ZUS-a).

za točnost otppravka-ovlašteni službenik
Natasa Rogošić

